

UZASADNIENIE

Powód W. D. wniósł o zasądzenie od pozwanego L. P. Międzyzakładowego W. Związku Zawodowego (...) Poczty Polskiej z siedzibą w O. kwoty 1.780 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 980 zł od dnia 12 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 800 zł od dnia 20 lipca 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że w dniu 12 czerwca 2015 r. i 20 lipca 2015 r. dokonał wpłat na łączną kwotę 1.980 zł tytułem kosztów wycieczki do Portugalii organizowanej przez pozwanego, która miała odbyć się w dniach 17-21 września 2015 r. Wycieczka nie doszła jednak do skutku. Pozwany zwrócił powodowi jedynie kwotę 200 zł. Pismem z dnia 21 września 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty pozostałej części należnej kwoty, tj. 980 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty i 800 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 lipca 2015 r. do dnia zapłaty, jednakże wezwanie to pozostało bezskuteczne.

(k. 3-5)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 marca 2017 r. w sprawie X Nc 329/17 Sąd Rejonowy w Olsztynie X Wydział Cywilny nakazał, aby pozwany L. Ż. zapłacił na rzecz powoda W. D. kwotę 1.780 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 980 zł od dnia 12 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 800 zł od dnia 20 lipca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 647 zł tytułem zwrotu kosztów procesu postępowania, w tym kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

(k. 30)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany L. P. Międzyzakładowego W. Związku Zawodowego (...) Poczty Polskiej z siedzibą w O. zaskarżył nakaz w całości, a także zgłosił zarzut braku legitymacji biernej po stronie pozwanego oraz niezasadności roszczenia. Nadto wniósł o nieobciążanie go kosztami procesu oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko wyjaśnił, że ustawa o związkach zawodowych nie przewiduje odpowiedzialności członków zarządu analogicznej do odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 ksh, w związku z czym, to (...) W. Związek Zawodowy (...) Poczty Polskiej z siedzibą w O., jako jednostka posiadająca osobowość prawną ponosi ewentualną odpowiedzialność za organizację wycieczki do Portugalii, a nie L. Ż., który osobiście nie przygotowywał wycieczki.

Pozwany przyznał, że w 2015 r. (...) W. Związek Zawodowy (...) Poczty Polskiej z siedzibą w O. organizował wycieczkę do Portugalii, której uczestnikami mogli być pracownicy Poczty Polskiej oraz członkowie ich rodzin. Do wycieczki nie doszło z przyczyn leżących wyłącznie po stronie biura podróży (Biuro (...) J. C.), które pismem z dnia 7 października 2015 r. wypowiedziało umowę o świadczenie usług turystycznych.

Pozwany w sposób szczegółowy przedstawił sposób wygzekwowania środków, które zostały przelane na konto biura podróży. Pismem z dnia 13 października 2015 r. wezwano Biuro (...) do natychmiastowej zapłaty kwoty 135.080 zł. Następnie po uiszczeniu przez J. C. kwoty 10.000 zł ponownie zwrócono się o zwrot pozostałej kwoty tj. 125.080 zł w terminie do dnia 3 listopada 2015r. Po upływie powyższego terminu skierowano do Sądu Okręgowego w Olsztynie pozew o zapłatę, a następnie po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty z dnia 12 listopada 2015 r. skierowano do komornika wnioski o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi J. C.. Wygzekwowana przez komornika kwota została niezwłocznie przekazana członkom zarządu, którzy wpłacili pieniądze na wycieczkę o której nie doszło.

(k. 33-34)

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 10 czerwca 2017 r. powód wniósł o wezwanie do wzięcia udziału w sprawie na podstawie art. 194 § 1 kpc (...) W. Związek Zawodowy (...) Poczty Polskiej z siedzibą w O.. W piśmie tym powód wskazał, że w przedmiotowej sprawie strony łączyła ustna umowa na organizację wycieczki do Portugalii. Zdaniem powoda to pozwany powiadomił o organizowaniu wycieczki, zbierał chętnych i przyjmował wpłaty pracowników chętnych do uczestniczenia w wycieczce. To również pozwany podjął decyzję o wyborze podwykonawcy do organizacji wycieczki w postaci Biura (...) J. C.. Zdaniem powoda pozwany ponosi odpowiedzialność za niewykonanie umowy na podstawie art. 471 kc.

(k. 62-65)

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2017 r. na podstawie art. 194 § 1 kpc wezwano do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) W. Związek Zawodowy (...) Poczty Polskiej z siedzibą w O. (k. 67).

Pozwany (...) W. Związek Zawodowy (...) Poczty Polskiej z siedzibą w O. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany przyznał, że w 2015 r. pośredniczył w organizacji wycieczki do Portugalii, której uczestnikami mogli być pracownicy Poczty Polskiej oraz członkowie ich rodzin, w tym powódka. Pozwany podkreślił, że jego pośrednictwo w organizacji wycieczki do Portugalii polegało jedynie na przedstawieniu oferty wyjazdu organizowanego przez J. C., prowadzącą Biuro (...). Pieniądze wpłacone pozwanemu przez powódkę zostały przekazane organizatorowi wycieczki (...), który wystawił powódce fakturę imienną. Pozwany podkreślił, że pomiędzy pozwanym a uczestnikami wycieczki nie została zawarta jakakolwiek umowa ustna lub pisemna. Pozwany wyjaśnił, że przedstawił jedynie ofertę wycieczki, wskazał, kto ją organizuje, kwotę jaką trzeba wpłacić, a następnie zebrane pieniądze przekazał w całości organizatorowi. Pozwany podał, że wybór Biura (...) wynikał z wcześniejszego zaufania do organizatora, który wielokrotnie rzetelnie wywiązywał się ze zobowiązania i organizował wycieczki dla pracowników Poczty, jak i Związkowców. Stwierdził, że pozwany nie ponosi jakiejkolwiek winy w wyborze organizatora wycieczki. Nadto pozwany podał, że do wyjazdu do Portugalii nie doszło z przyczyn leżących wyłącznie po stronie biura podróży, które pismem z dnia 7 października 2015 r. wypowiedziało umowę o świadczenie usług turystycznych. Pozwany w sposób szczegółowy przedstawił sposób wyegzekwowania środków, które zostały przelane na konto biura podróży. Reasumując pozwany wyjaśnił, że skoro pomiędzy stronami nie była zawierana jakakolwiek umowa, to powód nie może skorzystać z instytucji opisanej w art. 471 kc.

(k. 77-80)

Pismem z dnia 4 lipca 2017 r. powód cofnął powództwo wobec pozwanego L. Ż. (k. 85-89).

Postanowieniem z dnia 26 lipca 2017 r. umorzono postępowanie w stosunku do pozwanego L. Ż. oraz zasądzono od powoda na jego rzecz kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k. 111).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 18 czerwca 2015 r. pomiędzy pozwanym jako zamawiającym a Biurem (...) J. C. z siedzibą w O. jako wykonawcą została zawarta umowa o świadczenie usług turystycznych. Przedmiotem umowy było zorganizowanie pięciodniowej wycieczki do Portugalii dla grupy 47-osobowej w terminie 17-21 września 2015 r.

(dowód: umowa o świadczenie usług turystycznych k. 90-92)

Powód W. D. zgłosił swój udział w przedmiotowej wycieczce organizatorowi – Międzyzakładowego (...) Związkowi Zawodowemu Poczty Polskiej z siedzibą w O.. Koszt wycieczki wynosił 1.980 zł. Powód dokonał wpłaty ceny wycieczki na rachunek bankowy pozwanego. Pierwsza wpłata została dokonana w dniu 12 czerwca 2015 r. w kwocie 980 zł, druga w dniu 20 lipca 2015 r. w kwocie 1.000 zł.

(dowód: potwierdzenia przelewu k. 21-22)

Powód jest pracownikiem Poczty Polskiej. O możliwości wzięcia udziału w wycieczce do Portugalii powód dowiedział się z wiadomości e-mail z dnia 29 maja 2015 r. rozesłanej przez pozwanego. W ogłoszeniu tym wskazano koszty wycieczki, termin zapisów, możliwość uiszczenia ceny w ratach, rachunek bankowy, na który należy wpłacać kwotę oraz osobę odpowiedzialną za dokonanie zapisów i przyjęcie wpłat.

(dowód: wiadomość e-mail z dnia 29 maja 2015 r. k. 16-18, zeznania powoda k. 126v-127, zeznania przedstawiciela pozwanego k. 99-100)

Pozwany współpracował z Biurem (...) J. C. z siedzibą w O. od około 3 lat. Biuro organizowało wiele wycieczek dla pracowników Poczty Polskiej. Nigdy nie były zgłaszane żadne zastrzeżenia co do organizacji wycieczek przez ww. biuro podróży.

Wycieczka została odwołana przez pozwanego w związku z wypowiedzeniem przez Biuro (...) J. C. z siedzibą w O. umowy o świadczenie usług turystycznych z dnia 18 czerwca 2015 r.

(dowód: wypowiedzenie umowy k. 69-70, zeznania przedstawiciela pozwanego k. 127v)

Zarząd Związku Zawodowego podjął kroki niezbędne do wyegzekwowania zwrotu środków, które zostały wpłacone na rzecz biura podróży. Pozwany wezwał biuro podróży do zapłaty kwoty 135.080 zł. Po uiszczeniu przez J. C. kwoty 10.000 zł, pozwany ponownie skierował do niej wezwanie do zapłaty kwoty 125.080 zł. Bo bezskutecznym upływie terminu do zapłaty pozwany skierował do Sądu Okręgowego w Olsztynie pozew o zapłatę. Na podstawie wydanego w sprawie I Nc 136/15 przez Sąd Okręgowy w Olsztynie nakazu zapłaty pozwany skierował do komornika wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi J. C.. Wyegzekwowana kwota została przekazana członkom związku, którzy wpłacili pieniądze na wycieczkę.

(okoliczności niesporne, dowód: wiadomość e-mail k. 18, nadto dokumenty zgromadzone w aktach sprawy Sądu Okręgowego I Nc 136/15, w szczególności: nakaz zapłaty, pozew wraz z załącznikami)

Powód W. D. otrzymał zwrot kosztów związanych z wycieczką w łącznej kwocie 200 zł.

(okoliczności niesporne, nadto: zeznania powoda k. 126v-127)

Pismem z dnia 14 września 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 980 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 800 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 lipca 2015 r. do dnia zapłaty, jednakże wezwanie to okazało się bezskuteczne.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 23-25)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń roszczenie powoda w jego ostatecznym kształcie należało uwzględnić. Oddaleniu podlegało jedynie roszczenie w zakresie żądania zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 980 zł od dnia 12 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 800 zł od dnia 20 lipca 2015 r. do dnia zapłaty. Żądanie zapłaty łącznej kwoty 1.780 zł powód zgłosił dopiero na etapie wniesienia powództwa (w momencie prawidłowego oznaczenia strony pozwanej), zaś pozwany dowiedział się o nim najwcześniej w dniu otrzymania odpowiedzi na pozew, tj. w dniu 24 lipca 2017 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, aktach sprawy Sądu Okręgowego w Olsztynie I Nc 136/15, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu oraz na zeznaniach stron, bowiem były one spójne, logiczne, korespondowały z powyższym materiałem dowodowym. Sąd nie dał wiary zeznaniom przedstawiciela pozwanego L. Ź. oraz świadka

J. C. w zakresie, w jakim zeznali oni, że wystawiono powodowi imienną fakturę VAT potwierdzającą wpłatę przez powoda kwoty 1.980 zł na rzecz Biura (...) J. C., którą następnie wystąpiło do powoda, bowiem zeznania te nie znalazły poparcia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. W szczególności przedstawiciel pozwanego nie przedstawił żadnego dowodu świadczącego o tym, że powyższa faktura rzeczywiście została do pozwanego wysłana.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego Międzyzakładowego (...) Związku Zawodowego Poczty Polskiej z siedzibą w O. kwoty 1.780 zł tytułem zwrotu ceny wycieczki do Portugalii, której organizacją zajmował się pozwany.

Na wstępie wskazać należy, że okoliczności przytoczone w pozwie były zasadniczo bezsporne. Pozwany podnosił, że nie był on organizatorem wycieczki do Portugalii, a jedynie pośredniczył w jej organizacji. Zdaniem pozwanego nie był on stroną umowy, bowiem nie posiada stosownych uprawnień, które w tym wypadku posiada biuro podróży.

Z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut braku legitymacji procesowej po stronie pozwanej, wskazać należy, że legitymacja procesowa to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie, to znaczy, że osoba lub przedsiębiorstwo może występować w roli powoda lub pozwanego. Problem legitymacji procesowej występuje w każdym postępowaniu, ale przede wszystkim odgrywa on szczególnie istotną rolę w procesie cywilnym, na którego tle to pojęcie się zrodziło i wykształciło. Rozróżniana jest legitymacja procesowa czynna i bierna. Pierwsza dotyczy strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, druga dotyczy strony pozwanej i uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego.

Legitymacja materialna oznacza posiadanie przez dany podmiot prawa podmiotowego lub interesu prawnego mogącego podlegać ochronie na drodze sądowej. Natomiast legitymacja formalna oznacza uprawnienie do wytoczenia powództwa i popierania go w celu uzyskania ochrony praw podmiotowych własnych lub cudzych. Najczęściej legitymacja materialna i procesowa pokrywają się, ponieważ z reguły każdy podmiot może domagać się we własnym imieniu i na swoją rzecz ochrony swego prawa przed właściwym organem. W niektórych jednak przypadkach legitymacja procesowa zostaje, zwykle przejściowo, cofnięta podmiotowi, któremu służy legitymacja materialna.

Sąd dokonuje oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy. Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej jak i biernej prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo.

W doktrynie wskazuje się również, że legitymacja procesowa to uprawnienie wypływające z prawa materialnego (konkretnego stosunku prawnego) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu konkretnemu podmiotowi (tak H. P., *Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych*, wyd. 4 LexisNexis 2009, s. 126).

Innymi słowy powód i pozwany muszą być związani prawnomaterialnie z przedmiotem procesu. Z uwagi na to, że pozwany zaprzeczał, aby był stroną łączącego go z powodem stosunku zobowiązaniowego, konieczne było ustalenie stron istniejącego stosunku umownego, tj. pomiędzy jakimi podmiotami doszło w istocie do nawiązania stosunku zobowiązaniowego.

Zgodnie z art. 353 § 1 kc zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Do zawarcia umowy dochodzi na mocy oświadczeń woli co najmniej dwóch stron, które zgodnie zmierzają do wywołania określonych w treści umowy skutków prawnych.

W ocenie Sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę ze zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego w sposób bezsprzeczny i niebudzący wątpliwości wynika, że pomiędzy stronami niniejszego postępowania istniał stosunek zobowiązaniowy.

Jak wynika z dokumentów przedłożonych przez powoda, powód zawarł z pozwanym umowę obejmującą organizację wycieczki do Portugalii w dniach 17-21 września 2015 r. To na rzecz pozwanego powód wpłacił cenę wycieczki w dwóch ratach, którą następnie pozwany przekazał do Biura (...) J. C. z siedzibą w O. tytułem zapłaty za organizowaną

wycieczkę. Należy zatem stwierdzić, że powód nie zawierał umowy z Biurem (...) J. C. z siedzibą w O., na którego odpowiedzialność powoływał się pozwany. Nie ulega wątpliwości, że Biuro (...) J. C. z siedzibą w O. było wykonawcą przedmiotu umowy zawartej pomiędzy powodem a pozwanym. Odwołanie zaś wycieczki wynikało z wcześniejszego wypowiedzenia umowy o świadczenie usług turystycznych z dnia 18 czerwca 2015 r., której stronami był pozwany i Biuro (...) J. C. z siedzibą w O.. Podkreślenia wymaga, że powód nie zawierał z biurem podróży żadnej umowy. Pozwany zawierając umowę o świadczenie usług turystycznych z Biurem (...) J. C. z siedzibą w O. i występując jednocześnie jako strona umowy z uczestnikami organizowanej przez niego wycieczki, nawiązał z jednej strony stosunek zobowiązaniowy z powodem, z drugiej zaś strony z wykonawcą przedmiotu umowy z dnia 18 czerwca 2015 r.

Z uwagi na rozwiązanie umowy o świadczenie usług turystycznych z dnia 18 czerwca 2015 r. i niezwróceniem przez Biuro (...) J. C. z siedzibą w O. wpłaconej kwoty tytułem kosztów organizacji wycieczki do Portugalii, pozwany wystąpił do sądu z roszczeniem przeciwko wykonawcy, w wyniku czego uzyskał tytuł wykonawczy uprawniający go do egzekucji w stosunku od dłużniczki J. C.. Należy zwrócić w tym miejscu uwagę, że takiego uprawnienia nie posiada powód W. D.. To pozwany skierował do Sądu Okręgowego w Olsztynie przeciwko J. C. Biuro (...) z siedzibą w O. pozew o zapłatę i uzyskał tytuł. Na podstawie wydanego w sprawie I Nc 136/15 przez Sąd Okręgowy w Olsztynie nakazu zapłaty pozwany skierował następnie do komornika wnioski o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi J. C.. Wyegzekwowana kwota została przekazana niektórym członkom związku, którzy wpłacili pieniądze na wycieczkę. Warto też przypomnieć, że pozwany nie zaprzeczał temu, zapewniał, że należną także powodowi kwotę wypłaci, gdy dalsza egzekucja będzie skuteczna.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, na podstawie art. 471 kc należało zasądzić na rzecz powoda kwotę 1.780 zł, jak w punkcie I wyroku.

Stosownie do treści przepisu art. 481 § 1 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Tym samym odsetki ustawowe za opóźnienie należało zasądzić od dochodzonego niniejszym pozvem roszczenia od dnia 25 lipca 2017 r., tj. od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu, oddalając powództwo co do odsetek w pozostałym zakresie z uwagi na fakt, że roszczenie to nie było jeszcze wymagalne w tym okresie (pkt II wyroku).

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 100 k.p.c. W razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Ponieważ roszczenie powoda zostało oddalone jedynie w niewielkim stopniu w zakresie żądania odsetek ustawowych od dochodzonej pozvem kwoty, należało na jego rzecz zasądzić koszty procesu w pełnej wysokości, o czym orzeczono jak w pkt III wyroku.

Powód poniósł koszty opłaty od pozwu (30 zł), koszty ustanowienia pełnomocnika (900 zł) oraz koszt opłaty od pełnomocnictwa (17 zł), co daje w sumie kwotę 947 zł.

ZARZĄDZENIE

1.(...),

2.(...),

3.(...)

Dnia 27 listopada 2017 r.